

Iz knjige Toma Križnarja »Nafta in voda« (samozaložba, Ljubljana, 2010)

»Največji problem preživetja družin v vojni med obema ognjema v Severnem Darfurju je sedaj tisti, zaradi katerega se je vojna začela. To je pitna voda,« je povedal Jamous.

In prvič zaprosil za prvo konkretno pomoč. Za vrtno napravo, ki bo pomagala iskati vodo tam, kjer voda še je.

»Tam, kjer smo nekoč našli vodo z bajalicami, vode na tradicionalni način ne najdemo več. Niti če kopljemo petnajst in več metrov globoko.

Zato rabimo stroj!«

Po ocenah OZN je v zadnjih tridesetih letih zaradi podnebnih sprememb v Sahelu padlo 40 % manj dežja.

Zaradi segrevanja Indijskega oceana Sahara napreduje proti jugu povprečno 7 kilometrov na leto.

Domačini verjamejo, da so za te spremembe najbolj odgovorni najbolj razvijeni ljudje v industrijsko najbolj razvitih deželah, ki pokurijo največ fosilnih energentov in najbolj prispevajo k pregrevanju planeta.

Vasi zasuva pesek, kmetje izgubljajo še zadnje krpice plodne zemlje, nomadi so ostali brez čred in mladi fantje brez živali, ki bi jih ponudili v zameno za neveste in tako sprostili svojo naravno silo.

Nešteto najbolj revnih ljudi na Zemlji, milijoni soljudi se pripravljajo na beg s celotnega področja Sahela med Saharo in deževnimi pragozdovi vod Mavretanije do Sudana, kjer je vojna ne samo za nafto, ampak tudi za vodo ... In zdaj tudi plodno zemljo ... Najbolj načela socialno tkivo.

Kam?

Čez Sredozemsko morje, tja, koder instinktivno čutijo vodo. In mir. Vse, kar jim je bilo vzeto.

Istočasno se iz dežel onkraj Rdečega morja in znova okrevajočih, prebujajočih azijskih imperijev selijo vseh vrst agitatorji, ki love neizobražene nomadske fante v nove in nove teroristične skupine. Ti se trenirajo v težko dostopnih puščavskih gorah in se zaklinjajo, da se pripravljajo na vojno. Na veliko zadnjo vojno z najbolj satanskim imperijem.

Milijoni najbolj nemočnih in od vseh pozabljenih ljudi v največji humanitarni katastrofi na Zemlji se strinjajo, da je vojna proti hinavščini in dvoličnosti sveta vojna.

Ampak tam onkraj so tudi domačini, ki se zbirajo okrog Suleimana Jamusa. To je plemenski starešina drugega največjega ljudstva v Darfurju, ki se ima za afriško Zaghawa. In duhovni vodja z velikim vplivom na tiste dele muslimanskega prebivalstva, ki se ne dovoli arabizirati in radikalizirati. Komandanti vojaškega gibanja Justice and Equality Movement, ki se bori proti islamski diktaturi Omarja Hassana al Bashirja, za katerim je haško sodišče za zločine proti človeštvu razpisalo tiralico z obtožnico, da je kriv za genocid v Darfurju, ga uradno nazivajo humanitarni koordinator.

Tomo Križnar: »Po mojih izkušnjah, ki sem jih pol leta nabiral kot odposlanec pokojnega slovenskega predsednika dr. Janeza Drnovška tako na ozemljih pod nadzorom darfurskih upornikov kot v zaporu pod nadzorom sudanske vlade leta 2006 v El Fasherju, se je Suleiman Jamus v resnici postavil v igro med dvema ognjema naravnost v žerjavico. In tam v najtežjih in tveganih pogojih skuša reševati otroke in žene in starce ...«

Suleiman Jamous je na dan vseh upornikov leta 2009 zaprosil za prenosno vrtalno napravo, ki bi jo bi bilo mogoče voziti iz kraja v kraj na terenskem vozilu.

Prav te vrste pomoč utegne preplašene ljudi prepričati, da bodo ostali doma. Prav zaradi takih drobnih izrazov solidarnosti bo morda manj rekrutiranja obupanih mladeničev v vrste afriških talibanov.

»Po petsto letih evropskega osvajanja koristnega sveta, po dveh svetovnih vojnah za kolonije in po katastrofalnih posledicah globalizacije, nam, dedičem evropskih zavojevalcev, ostane danes ena pot. Najbrž edina pot. To je pot resnice in človekoljubja.

Če želimo, da bodo ostali na planetu upoštevali naše izkušnje, nas poslušali in nam morda tudi sledili, jim moramo takoj sedaj dati dober zgled.«

»Jamusovi ljudje so na internetu našli ustrezno vrtalno napravo v Nemčiji iz druge roke za 150.000 eurov, dobava je možna v treh tednih ...«

V tem sporočilu za javnost sporočamo, da dobava seveda ni bila možna v omenjenih treh tednih. Dobava dveh Mercedesovih tovornjakov z naloženo vrtalno napravo za iskanje vode in kompresorjem je zahtevala čas desetih let.

»Naj povemo še, da je Jamusa leta 2007 iz pepela v Sudanu rešil takratni slovenski predsednik dr. Janez Drnovšek, ki se je od vseh politikov v Evropski Uniji najbolj upal izpostaviti in zoperstaviti splošnemu trendu ...

In da je Jamusov klic na pomoč z vrtalno napravo za iskanje vode leta 2009 prvo razumelo Drnovškovo Gibanje za pravičnost in razvoj, ki je začelo nagovarjati Slovence za donacije istočasno z našim dokumentarnim filmom »Dar Fur – Vojna za vodo«, ki je nastal v sodelovanju z režiserko Majo Weiss in njenim možem Petrom Braatzem in v postprodukciji na TV Slovenija.«

Zato, ker je nekdanji predsednik zadnja leta svojega življenja deloval kot nekakšna antena, ki je sprejemala in oddajala in povezovala soljudi najbolj različnih valovnih dolžin in širin tako v domovini in svetu, smo cel projekt poimenovali »Antena dr. Janeza Drnovška.«

Ni mogoče navesti vseh, ki so prispevali in zbirali, da se je na računu, ki ga je po obisku v Darfurju leta 2010 odprl Klemen Mihelič, ko je ustanovil humanitarno organizacijo H.O.P.E., zbralo 188.000 EUR.

»Kupili smo kvalitetno staro mobilno vrtalno napravo Nordmeyer, nameščeno na tovornjaku Unimog, zmogljiv zračni kompresor, nameščen na tovornjak Mercedes in vso potrebno vrtalno opremo. Pri nakupu dodatnega tovornjaka, na katerega smo namestili zračni kompresor, nam je na pomoč pristopila Slovenska karitas in Misijonsko središče Slovenije. S svojim znanjem nam je pri tem brezplačno svetovalo veliko različnih strokovnjakov. Ob nakupu je bil poleg

Suleimana Jamousa takrat v Sloveniji prisoten tudi njegov humanitarni sodelavec Mohammed Ali, da je potrdil ustreznost izbrane opreme za vrtanje v darfurski pesek.

Sledila je obnova in vse potrebno za dostavo. Glavnino dela z nadgradnjo, obnovo in servisom so brezplačno opravili prijatelji, avtomehaniki in strojniki, kupili smo le potrebne sestavne dele. V Sloveniji smo opravili tudi testno vrtanje in se prepričali, da bo v Darfurju res vse delovalo optimalno.

Nato pa smo naleteli na težave, saj zaradi vojn v vseh sosednjih državah opreme nismo mogli varno dostaviti v Darfur. Pomoč smo iskali pri raznih organizacijah in inštitucijah v Sloveniji in Evropi, vendar končne rešitve kar ni bilo. Vse je kazalo, da bi morali tvegati in se podati na nevarno pot in tam sproti iskati rešitve, ko je Suleiman Jamous sporočil, da mu je uspelo v Sudanu registrirati nevladno humanitarno organizacijo Hope for People, ki bo lahko vrtalno napravo varno dostavila v Darfur.«

Vrtalno napravo bo do pristanišča Port Sudan dostavila logistična družba, ki je usposobljena za tovrsten tovor. Od pristanišča do Darfurja pa bo oprema potovala pod budnim očesom Suleimana Jamousa, naložena na posebnih tovornjakih še preko 2.000 kilometrov. Suleiman Jamous in njegova organizacija se je pri tem zavezala, da bo poskrbela za vrtanje, v sodelovanju z lokalnimi skupnostmi pa zagotovila potrebne cevi in opremo za oskrbo civilnega prebivalstva z brezplačno pitno vodo.

»Nsha alah!«